

РЕШЕНИЕ

№ 4552

гр. София, 07.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 38 състав,
в публично заседание на 09.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Татяна Жилова

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **3151** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 107, ал.2 от Закона за автомобилните превози (З.) във връзка с чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на М. Т. Т., чрез адв. Д., срещу заповед за прилагане на ПАМ № РД-14-491 от 11.02.2021г. на директора на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ С. към ИА „Автомобилна администрация“, в частта по т.2, с която е приложена ПАМ, временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство № Х3219461-Ј до отстраняване на нарушението, но за не повече от година.

Жалбоподателят М. Т. Т. оспорва заповедта, с която му е наложена ПАМ, като твърди, че същата е незаконосъобразна поради допуснати нарушения на процесуалните правила и материалноправните разпоредби. Твърди, че административният орган не е мотивирал максималният срок на действие на наложената принудителна мярка, с което нарушава правото на защита на жалбоподателя. Сочи, че по делото не е приложен акт, който да овластява издателя на оспорения административен акт да налага ПАМ. Поради това твърди, че липсват доказателства за материалната му компетентност да го издаде. Претендира се разноси по списък.

Ответникът - директорът на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ С. към ИА „Автомобилна администрация“, редовно уведомен, в писмо от 08.03.2021г. оспорва жалбата.

СЪДЪТ приема жалбата за процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Установени факти:

На 10.02.2021 г. при извършена проверка за спазване на разпоредбите на ЗАВП, ЗДВП и издадените въз основа на тях подзаконовни нормативни актове, инспектор в Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ С. е установил, че М. Т. Т. управлява лек автомобил марка Нисан Примера с рег. № М 1843 VZ, собственост на З. М. П., като извършва превоз на 2бр. пътници по маршрут от бл. 444А в ж.к. М. 4 до [улица] срещу заплащане от 10,30лв., което е установено от снети обяснения на превозваните пътници, без да притежава лиценз за извършване на превоз на пътници или удостоверение за регистрация за извършване на таксиметров превоз. На същата дата е съставен Акт за установяване на административно нарушение серия А-2020 № 288003 срещу М. Т. Т., за административно нарушение по чл. 24, ал. 1 от ЗАВП. Съставен е протокол за сваляне и отнемане на предна регистрационна табела на автомобила, който е връчен на водача на същата дата.

На 11.02.2021 г. директорът на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ С. към ИА „Автомобилна администрация“ издал оспорваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № № РД-14-491 от 11.02.2021г., с която на жалбоподателя на основание чл. 107, ал. 1 вр. чл. 10ба, ал. 1, т. 4, б. „б“ и ал. 2, т. 3 от ЗАВП е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство № Х3219461-Ј до отстраняване на нарушението, но за не повече от година. Заповедта е връчена на водача на автомобила на 12.02.2021 г.

Правни изводи:

По допустимостта на жалбата

Жалбата е допустима – насочена срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, депозирана от надлежна страна, чиято правна сфера е засегната с издаването на акта, и в преклузивния законов срок по чл.149, ал.3 във връзка с ал.1 от АПК.

По основателността на жалбата

Съгласно чл. 107 от Закона за автомобилните превози принудителните административни мерки по чл. 10б и 10ба се прилагат с мотивирана заповед на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция Автомобилна администрация или упълномощени от него длъжностни лица.

По делото е приложена Заповед № РД-08-30/24.01.2020 г. на министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията, която е издадена на основание чл. 47, ал. 2 във връзка с чл. 47, ал. 1, буква "б. " от Закона за административните нарушения и наказания, чл. 92, ал. 2 от Закона за автомобилните превози и чл. 189, ал. 12 от Закона за движението по пътищата. С тази заповед министърът на транспорта, информационните технологии и съобщенията определя длъжностни лица, които могат да издават наказателни постановления за установени нарушения на регламенти на Европейския съюз, Закона за автомобилните превози, Закона за движението по пътищата и подзаконовите нормативни актове, издадени въз

основа на тях. С оспорената по настоящото дело заповед е наложена принудителна административна мярка по реда на чл. 106а от Закона за автомобилните превози, а не административно наказание. Представената Заповед №РД-08-30/24.01.2020 г. на министъра на транспорта, информационните технологии не съдържа разпоредителна част, с която се оправомощават конкретни административни органи да налагат принудителни административни мерки на основание чл. 106а от Закона за автомобилните превози. Заповедта не е издадена в изпълнение на правомощието по чл. 107 от Закона за автомобилните превози и с нея не се делегират правомощия по чл. 106 и чл. 106а от Закона за автомобилните превози.

До проведеното открито съдебно заседание по делото на 09.06.2021г. от директора на Регионална дирекция Автомобилна администрация не са представени доказателства за компетентност, а именно заповед, съгласно която на директора на Регионална дирекция Автомобилна администрация се предоставят правомощия да налага принудителни административни мерки на основание чл. 106а от Закона за автомобилните превози.

При тези данни съдът приема, че не е доказана компетентността на директора на Регионална дирекция Автомобилна администрация да издава заповеди за налагане на принудителни административни мерки на основание на чл. 106а от Закона за автомобилните превози.

По силата на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания. Компетентността на административния орган представлява кръга от въпроси от сферата на изпълнителната власт, които той едновременно е овластен и задължен да решава. Административните органи могат да действат само въз основа на закона и в рамките на правомощията си, а актовете и действията, извършени извън тях са винаги нищожни - не пораждаат правни последици. Във всички случаи, в които компетентността не произтича пряко от закона, а се обуславя от наличието на друго обстоятелство, то следва да бъде доказано. Доказателства в този смисъл не са представени, поради което се налага извода, че оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № РД-14-491/11.02.2021 г., издадена от директор на Регионална дирекция Автомобилна администрация С., е издадена от административен орган, който не притежава необходимата за това компетентност. Липсата на компетентност на издателя е особено съществен порок на административния акт и води до неговата нищожност.

Разноски:

При този изход на спора е основателна претенцията за разноски за жалбоподателя, които ответникът следва да бъде осъден да заплати в размер на 510 лв.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София - град, Второ отделение, 38- ми състав,

РЕШИ:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на Заповед за прилагане на принудителна

административна мярка № РД-14-491/11.02.2021 г., издадена от директора на Регионална дирекция Автомобилна администрация С., в обжалваната част по т.2.

ОСЪЖДА Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ С. да заплати на М. Т. Т. разноски в производството в размер на 510 /петстотин и десет/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: